

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/3/2014
Identifikačné číslo spisu:	2012200147
Dátum vydania rozhodnutia:	11.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2012200147.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu: MUDr. V. D., so sídlom G., IČO: 36090492, právne zastúpený: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Dobšinského 12, 811 05 Bratislava, proti žalovanému: Trnavský samosprávny kraj, so sídlom Starohájska 10, 917 01 Trnava, IČO: 37836901, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2060/2012/URU zo dňa 18.01.2012, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/20/2012-59 zo dňa 10.10.2013, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/20/2012-59 zo dňa 10. októbra 2013 m e n í tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného sp. zn. 2060/2012/URU zo dňa 18. januára 2012 a sp. zn. 5739/URU/2011-006 zo dňa 20. septembra 2011 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 318,84 € z titulu trov právneho zastúpenia a vo výške 66 € z titulu iných trov do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 165,56 € z titulu trov právneho zastúpenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a e/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutia žalovaného sp. zn. 2060/2012/URU zo dňa 18.01.2012 a č. k. 5739/URU/2011-006 zo dňa 20.09.2011 v častiach, ktorými bolo skonštatované porušenie povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti (žalobcu) v zmysle § 79 ods. 1 písm. l/ zákona č. 578/2004 Z. z. v spojení s ustanovením § 19 - 21 zákona č. 576/2004 Z. z. a bolo mu uložené opatrenie dodržiavať ustanovenie § 6 zákona č. 576/2004 Z. z..

Vo svojom odôvodnení krajský súd uviedol, že je dôvodné pripustiť širší výklad pojmu „rozhodnutie správneho orgánu“ na účely vyhodnotenia prípustnosti súdneho prieskumu a oba napadnuté správne

akty v príslušnej časti zrušiť jednak pre nesprávny procesný postup (keď namiesto správneho konania žalovaný postupoval podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach) pri rozhodovaní a porušení povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti v zmysle § 79 ods. 1 písm. l/ zákona č. 578/2004 Z. z. vedúci k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu (§ 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ako aj pre pochybenia týkajúce sa dodržiavania práv účastníka konania v súvislosti s možnosťou domáhať sa prieskumu rozhodnutia odvolacím orgánom a nepredloženia veci odvolaciemu orgánu (§ 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p). Krajský súd pripomenul, že za rozhodnutie právna teória považuje záväzný akt správneho orgánu, ktorý autoritatívnym spôsobom určuje obsah a rozsah zákonného práva alebo povinnosti účastníka konania a je výrazom vzťahu mocenskej nadriadenosti a podriadenosti medzi subjektom verejnej správy a adresátom rozhodnutia. Rozhodnutie je vždy výsledkom verejno-mocenského postupu voči konkrétnej veci a rozhodnutím o práve alebo povinnosti hmotno-právnej povahy. Bolo na úvahu, či napadnuté listy v časti týkajúcej sa vedenia zdravotnej dokumentácie v nadväznosti na požiadavku informovaného súhlasu, ktorým bolo uložené žalobcovi dodržiavať zákonné ustanovenie, sú rozhodnutiami v takomto zmysle. Zákon č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti v § 81 umožňuje v prípade zisteného porušenia povinností ukladanie sankcií. K takémuto postupu zo strany žalovaného nedošlo, aj keď evidentne z dôvodu nesprávne zvolenej aplikácie procesnej úpravy konania správneho orgánu. Zároveň popri uložení (ne)sankcie, opatrenia bol sťažovateľ informovaný o pochybení žalobcu, ktoré nebolo preukázané zákonným postupom.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc odvolaciemu súdu zrušiť rozsudok krajského súdu a nepriznať účastníkom konania náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že záznam o prešetrení sťažnosti, oznámenie o vybavení námietok, oznámenie o vybavení sťažnosti majú predpísané obsahové náležitosti a formálne náležitosti v ustanovení § 19 a § 20 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach. Úrad Trnavského samosprávneho kraja uvedené písomnosti vyhotovil tak, ako ich upravuje citovaný zákon. Tieto písomnosti nemajú povahu rozhodnutia podľa správneho poriadku, nakoľko priamo nezasahujú do právnych pomerov fyzických osôb a právnických osôb ako účastníkov správneho konania. Na vydanie týchto písomných aktov sa vzťahuje osobitný zákon o sťažnostiach. Uloženým opatrením dodržiavať ustanovenie § 6 zákona č. 576/2004 Z. z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nedošlo k založeniu, zmene alebo zániku práv a povinností fyzickej osoby tak, ako to upravuje správny poriadok z dôvodu, že poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti povinnosť poučiť pacienta ukladá zákon a poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je povinný povinnosť uloženú zákonom pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti dodržiavať. V danej situácii pri pripustení širšieho výkladu pojmu „rozhodnutie správneho orgánu“ na účely vyhodnotenia prípustnosti súdneho prieskumu, či pri právnej úvahe o zrušení napadnutých písomných aktov Úradu TTSK v označených častiach príslušného rozsudku, Krajský súd Trnava je povinný postupovať v rámci Ústavy SR a de lege lata poukazujúc na právnu skutočnosť, že procesný postup pri prešetrovaní a vybavovaní sťažnosti upravuje osobitný zákon, v nadväznosti na zabezpečené práva a právom chránené záujmy Ústavou SR a takto záväzne upravený procesný postup nie je možné meniť právnou úvahou a širším výkladom pojmu s poukazom na objektívne zistený a preukázaný stav veci krajským odborníkom v odbore chirurgia aj s príčinnými súvislosťami.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Má za to, že tým, že žalovaný oznámil sťažovateľovi výsledok šetrenia údajného porušenia povinnosti, ktoré nebolo predmetom sťažnosti, konal nad rámec zákona č. 9/2010 Z. z. Stotožnil sa preto s názorom Krajského súdu v Trnave, že vo veci prešetrovania splnenia povinnosti podľa § 79 ods. 1 písm. l/ zákona č. 578/2004 Z. z., na ktoré sťažovateľ v sťažnosti nepoukazoval, mal žalovaný postupovať podľa správneho poriadku a teda mal z vlastného podnetu riadne v súlade so správnym poriadkom začať konanie o uložení pokuty.

Žalovaný pochybil v tom, že spojil konanie začaté na základe sťažnosti vo veci odmietnutia ošetrovania vedené podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, s konaním začatým z vlastného podnetu vo veci zisteného pochybenia týkajúceho sa vedenia zdravotnej dokumentácie. V dôsledku spojenia týchto dvoch konaní bola žalobcovi odňatá možnosť vyjadriť sa k údajnému pochybeniu pri vedení zdravotnej dokumentácie. Žalobcovi bola na vyjadrenie doručená len sťažnosť, ktorej obsahom boli námietky sťažovateľa voči nesprávnemu poskytnutiu zdravotnej starostlivosti (túto časť prešetroval Úrad pre

dohľad nad zdravotnou starostlivosťou) a voči odmietnutiu ošetrovania. Námietky voči nesprávnemu vedeniu zdravotnej dokumentácie neboli obsahom sťažnosti, a preto žalobca nemohol vedieť, že sa má vyjadriť i k nesprávnemu vedeniu zdravotnej dokumentácie. Dokonca žalobca nemal možnosť sa vyjadriť ani k stanovisku krajského odborníka v odbore chirurgia. Týmto postupom bolo žalobcovi odňaté právo účinne obhajovať jeho práva a chránené záujmy, najmä sa vyjadriť k podkladom rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

Z ustanovenia § 1 zákona č. 9/2010 Z. z. v spojitosti s 3 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. vyplýva, že zákonodarca zákonom č. 9/2010 Z. z. upravil procesný postup pri vybavovaní sťažností fyzických osôb a právnických osôb na činnosť orgánov verejnej správy. Uvedené znamená, že zákon č. 9/2010 Z. z. nie je univerzálnym všeobecne záväzným právnym predpisom upravujúcim postup pri prešetrovaní akýchkoľvek podnetov. Zákomom č. 9/2010 Z. z. sa riadia orgány verejnej správy pri prešetrovaní sťažností na ich činnosť. V prípade sťažností na subjekty odlišné od orgánov verejnej správy sa prešetrovanie sťažnosti bude spravovať zákonom č. 9/2010 Z. z. len vtedy, ak osobitný zákon odkazom umožní jeho použitie. Z tohto dôvodu poukázal na skutočnosť, že žalovaný nie je oprávnený podania fyzických alebo právnických osôb na porušenie povinností poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti vybavovať v zmysle zákona č. 9/2010 Z. z., nakoľko zákon č. 576/2004 Z. z. alebo zákon č. 578/2004 Z. z. neoprávňuje žalobcu takéto podnety vybavovať postupom podľa zákona č. 9/2010 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 10.10.2013. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 11.02.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, sťažnosť je podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby (ďalej len „sťažovateľ“), ktorým

- a) sa domáha ochrany svojich práv alebo právom chránených záujmov, o ktorých sa domnieva, že boli porušené činnosťou alebo nečinnosťou (ďalej len „činnosť“) orgánu verejnej správy,
- b) poukazuje na konkrétne nedostatky, najmä na porušenie právnych predpisov, ktorých odstránenie je v pôsobnosti orgánu verejnej správy.

Podľa § 4 ods. 1 písm. d/ zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, sťažnosťou podľa tohto zákona nie je podanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy vydanému v konaní podľa iného

právneho predpisu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, sťažnosť je vybavená odoslaním písomného oznámenia výsledku jej prešetrovania sťažovateľovi. V oznámení sa uvedie, či je sťažnosť opodstatnená alebo neopodstatnená. Oznámenie musí obsahovať odôvodnenie výsledku prešetrovania sťažnosti, ktoré vychádza zo zápisnice. Ak je sťažnosť opodstatnená, v oznámení sa uvedie, že orgánu verejnej správy, v ktorom sa sťažnosť prešetrovala, boli uložené povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. i/.

Podľa § 25 ods. 4 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, na postup orgánu verejnej správy pri vybavovaní sťažností sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.

Podľa § 79 ods. 1 písm. a/ a l/ zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, poskytovateľ, ktorý je držiteľom povolenia alebo držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, je povinný, ak v odseku 3 nie je ustanovené inak, pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti dodržiavať osobitné predpisy (§ 6 až 17 a § 26 až 41 a § 43 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov) a viesť zdravotnú dokumentáciu podľa osobitného predpisu (§ 19 až 21 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti).

Podľa § 81 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, dozor nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona vykonáva

- a) orgán príslušný na vydanie povolenia (§ 11), ak ide o plnenie povinností držiteľmi povolení podľa § 79 a dodržiavanie podmienok prevádzkovania zdravotníckeho zariadenia na základe povolenia,
- b) ak ide o plnenie povinností podľa § 79 a dodržiavanie podmienok prevádzkovania zdravotníckeho zariadenia na základe povolenia držiteľmi povolení podľa § 11 ods. 2 písm. g), aj ministerstvo zdravotníctva,
- c) komora príslušná na vydanie licencie (§ 68 ods. 2 až 11), ak ide o plnenie povinností držiteľmi licencií podľa § 79 a dodržiavanie podmienok na vydanie licencie,
- d) komora príslušná na registráciu zdravotníckych pracovníkov (§ 62 ods. 2 až 12), ak ide o plnenie povinností ustanovených v § 80 ods. 1 písm. b/ až d/,
- e) komora príslušná na združovanie zdravotníckych pracovníkov (§ 43 ods. 2, § 44 ods. 2, § 45 ods. 2, § 46 ods. 2, § 47b ods. 1, § 47c ods. 1, § 47d ods. 1, § 47e ods. 1, § 47f ods. 1, § 47g ods. 1 a § 47h ods. 1), ak ide o plnenie povinností ustanovených v § 52 ods. 2,
- f) ministerstvo zdravotníctva, ak ide o dodržiavanie ustanovení § 7 ods. 8 a 9 a § 40 ods. 13 a 16.

Podľa § 81 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, orgán príslušný na vydanie povolenia, ministerstvo zdravotníctva a komora príslušná na vydanie licencie sú oprávnení za podmienok ustanovených týmto zákonom: a) ukladať pokuty (§ 82), b) dočasne pozastaviť povolenie alebo licenciu (§ 18 a 73), c) zrušiť povolenie alebo licenciu (§ 19 a 74), d) ukladať disciplinárne opatrenia (§ 65).

Podľa § 92 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti na konanie a rozhodovanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania odvolací súd skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu. V danej veci odvolací súd posudzoval najmä otázku, či listiny žalovaného označené ako „Oznámenie o vybavení sťažnosti“ a „Oznámenie k námietkam voči oznámeniu k žiadosti o prehodnotenie sťažnosti pána Mgr. V. O.“ je možné považovať za rozhodnutia vydané v rámci správneho konania, ktoré podliehajú prieskumnej činnosti súdov v rámci správneho súdnictva alebo ide o procesný spôsob vybavenia sťažnosti v zmysle zákona o sťažnostiach.

Z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že sťažnosťou na nedostatočné, neodborné ošetrovanie, odmietnutie zdravotnej starostlivosti a žiadosťou o potrestanie lekára zo dňa 03.07.2011, adresovanou ÚDZS Trnava sa Mgr. V. O. sťažoval na postup žalobcu ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ktorý nesprávne postupoval pri ošetrovaní jeho operačných rán, keď dňa 27.06.2011 v rozpore s prepúšťacou správou mu vybral stehy piaty deň po operácii, v dôsledku čoho došlo ku krvácaniu. Po opakovanej návšteve na kontrolu rany ho odmietol ošetriť, pripomenul mu sťažnosť manželky, neposkytol mu zdravotnú starostlivosť, v dôsledku čoho musel navštíviť inú ambulanciu, kde ho ošetrili.

Podaním zo dňa 14.07. 2011 nazvaným Odstúpenie časti podania, odstúpil ÚDZS predsedovi TSK na priame vybavenie čast' sťažnosti, týkajúcej sa odmietnutia vyšetrenia, teda iných skutočností ako je správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti, s tým, že časť týkajúcu sa správania žalobcu k sťažovateľovi odstupuje na priame vybavenie Regionálnej lekárskej komore v Trnave.

Oznámením o vybavení sťažnosti č. 5739/URU/2011-006 zo dňa 20.09.2011 považovaným žalobcom za prvostupňové rozhodnutie, TTSK oznámil sťažovateľovi (zároveň s doručením žalobcovi), že sťažnosť na odmietnutie zdravotnej starostlivosti v ambulancii žalobcu dňa 29.06.2011 bola po prešetrení podľa § 18 zákona č. 9/2010 Z. z. vyhodnotená ako opodstatnená, nakoľko pacient nebol riadne informovaný, prečo došlo k vybraniu stehov z operačných rán na kolene na piaty a nie na dvanásty pooperačný deň. Výslovenie nedôvery k lekárovi zo strany manželky viedlo lekára k odporúčeniu ďalšieho ošetrovania u iného lekára, pričom zo stanoviska krajského odborníka v odbore chirurgia vyplýva, že ošetrojúci lekár mal po vyslovení nedôvery pacientom právo odstúpiť od ďalšieho poskytovania zdravotnej starostlivosti v zmysle § 12 zákona č. 576/2004 Z. z.. Ďalej bolo skonštatované, že v zdravotnej dokumentácii chýba poučenie a podpis informovaného súhlasu pacienta, čím sa poskytovateľ zdravotnej starostlivosti dopustil porušenia povinnosti v zmysle § 79 ods. 1 písm. l/ a bolo mu uložené opatrenie pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti dodržiavať ust. § 6 zákona č. 576/2004 Z. z..

Podaním zo dňa 22.12. 2011 označeným ako „Námietky voči oznámeniu k žiadosti o prehodnotenie sťažnosti pána Mgr. V. O.“ adresovaným TTSK žalobca oznámil, že nesúhlasí so záverom o opodstatnenosti sťažnosti z titulu nedostatku informovaného súhlasu, nakoľko sťažnosť sa týkala iba tvrdeného nedostatočného a neodborného ošetrovania. Sťažovateľovi má byť orgánom oprávneným na prešetrovanie sťažnosti oznámený výsledok prešetrovania len vo vzťahu k tomu, čoho sa v sťažnosti domáha. Rovnako uviedol, že poskytnutie zdravotnej starostlivosti sťažovateľovi dňa 27.06.2011 nespadá pod zákonom vymedzené prípady, kedy sa vyžaduje písomný informovaný súhlas. Žiadal, aby vybavenie sťažnosti bolo opätovne prehodnotené a aby sťažovateľovi bolo zaslané oznámenie o vybavení sťažnosti, ktorého obsahom nebudú skutočnosti, ktoré nenamietal vo svojej sťažnosti zo dňa 03.07.2011. Toto podanie v žalobnom návrhu žalobca označil za odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 20.09.2011, podané v zákonnej trojmesečnej lehote, nakoľko prvostupňové rozhodnutie neobsahovalo poučenie o možnosti podať odvolanie.

Listom zo dňa 18.01.2012 nazvaným „Oznámenie k námietkam voči oznámeniu k žiadosti o prehodnotenie sťažnosti pána Mgr. V. O.“ TTSK žalobcovi oznámil, že pri vybavovaní sťažnosti postupoval v súlade so zákonom č. 9/2010 Z. z. a vychádzal z predmetu a označenia sťažnosti. Na skutočnosť, že v zdravotnej dokumentácii Mgr. V. O. chýba poučenie pacienta a podpis informovaného súhlasu, upozornil v písomnom stanovisku aj krajský odborník v odbore chirurgia, ktorý žalovanému poskytoval súčinnosť pri prešetrovaní sťažnosti a ÚDZS pobočka Trnava, ktorý listom zo dňa 20.10.2011 „MUDr. V. D. - signalizácia na porušenie povinnosti pri vedení zdravotnej dokumentácie“ vyzval TTSK ako príslušný orgán, aby voči poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti postupoval v zmysle § 81 ods. 1 písm. a/ zákona č. 578/2004 Z. z.. Výsledok prešetrenia sťažnosti žalovaný vykonal v súlade s ust. § 20 zákona č. 9/2010 Z. z. a z dôvodu, že sťažnosť bola vyhodnotená ako opodstatnená, boli uložené opatrenia. Postup žalovaného bol v súlade s kogentnými právnymi normami, t. j. ust. § 79 ods. 1 písm. l/ zákona č. 576/2004 Z. z. a ust. § 6, § 19-21 zákona č. 576/2004 Z. z., ktoré žalobca porušil. Na základe toho neboli vznesené námietky akceptované a sťažnosť pána Mgr. V. O. bola považovaná za správne vybavenú.

V danej veci odvolací súd konštatuje, že písomnými listinami žalovaného sp. zn. 2060/2012/URU zo dňa 18.01.2012 a sp. zn. 5739/URU/2011-006 zo dňa 20.09.2011 došlo na jednej strane k vybaveniu sťažnosti v zmysle § 20 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, na ktorý sa Správny poriadok

vzťahuje len vtedy, ak zákon o sťažnostiach tak ustanoví, pričom príslušný orgán verejnej správy pri prešetrovaní sťažnosti dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je neopodstatnená, pretože žalobca mal právo na odmietnutie poskytnutia zdravotnej starostlivosti sťažovateľovi.

Na druhej strane spomínanými listinami (rozhodnutiami) došlo k rozhodnutiu o porušení povinnosti vyplývajúcej z ust. § 79 ods. 1 písm. l/ zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, teda, že žalobca nevedol zdravotnú dokumentáciu podľa zákona č. 576/2004 Z. z. Odvolací súd je toho názoru, že v tejto časti uvedených listín žalovaný rozhodoval, resp. mal rozhodovať ako správny orgán v správnom konaní (konkrétne v správnom konaní trestnom) o správnom delikte a uložení sankcie. Na túto časť konania sa subsidiárne vzťahuje Správny poriadok, ktorý umožňuje začať konanie aj bez návrhu, tzv. ex offo (§ 18 Správneho poriadku). Tento zákon upravuje práva a povinnosti účastníkov správneho konania, správnych orgánov a iných subjektov zúčastnených na konaní a postup pri rozhodovaní o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb. Účelom správneho konania je zistiť presne a úplne skutočný stav veci, pričom záverečnou fázou správneho konania by malo byť rozhodnutie správneho orgánu, ktoré by malo vychádzať z takto zisteného skutočného stavu veci. Rozhodnutie vydané v rámci správneho konania musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti stanovené ustanovením § 47 Správneho poriadku.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR i Najvyššieho súdu SR môžu byť predmetom preskúmania súdom i rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. Všeobecne treba skoro vždy trvať na tom, že preskúmať je prípustné len rozhodnutie, ktoré bolo objektívne poznateľným spôsobom vydané, doručené alebo iným obdobným spôsobom sprístupnené právnickej alebo fyzickej osobe. Ako už však bolo uvedené, na forme takého rozhodnutia nezáleží. Preskúmaniu rozhodnutia nebráni, ak správny orgán použije formu, ktorá neobsahuje všetky inak predpísané náležitosti správneho rozhodnutia podľa všeobecných alebo osobitných procesných predpisov upravujúcich administratívny proces, prípadne použije formu občajného listu, prípisu alebo obdobného spôsobu informovania o svojom rozhodnutí o právach a povinnostiach právnickej alebo fyzickej osoby.

Najvyšší súd je toho názoru, že žalovaný uvedenými listinami (rozhodnutiami) rozhodoval o porušení právnych povinností vyplývajúcich zo zákona o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, teda rozhodoval o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, čo patrí do právomoci správnych orgánov v rámci správneho konania. Ako už bolo vyššie uvedené, Správny poriadok priznáva účastníkom správneho konania určité procesné práva a povinnosti medzi ktorými je o. i. aj právo účastníka správneho konania vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, pričom správny orgán by mal tohto účastníka na takúto možnosť upozorniť. Keďže k uvedenému postupu nedošlo, bola podľa názoru odvolacieho súdu účastníkovi správneho konania odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Len pre doplnenie najvyšší súd ešte dodáva, že správny orgán (orgán verejnej správy) pri prešetrovaní sťažnosti, ktorým určil, že došlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany žalobcu, postupoval nad rámec vymedzenej sťažnosti, teda konal ex offo. Pritom z ustanovení zákona o sťažnostiach vyplýva, že orgán verejnej správy prešetruje sťažnosť iba vo vymedzenom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené nezostalo odvolaciemu súdu nič iné, ako rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 druhej vety O.s.p. v spojení s § 220 O.s.p. zmeniť tak, že listiny (rozhodnutia) správneho orgánu v celosti ruší a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie, pretože účastníkovi správneho konania (žalobcovi) bolo odňatá možnosť konať pred správnym orgánom a rozhodnutie nie je v súlade so zákonom nakoľko správny orgán (resp. orgán verejnej správy) pri svojom postupe vychádzal z nesprávneho právneho predpisu a rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu trpia neodstrániteľnými vadami - absencia náležitostí rozhodnutia. Odvolací súd sa pri svojom preskúmaní nestotožnil s postupom krajského súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí zrušil iba časť

rozhodnutia, ktorými bolo skonštatované porušenie povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti (žalobcu) v zmysle § 79 ods. 1 písm. l/ zákona č. 578/2004 Z. z. v spojení s ustanovením § 19 - 21 zákona č. 576/2004 Z. z. a bolo uložené opatrenie dodržiavať ustanovenie § 6 zákona č. 576/2004 Z. z., pretože podľa názoru najvyššieho súdu, v prípade žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu (resp. orgánu verejnej správy) došlo k zmätočnému a nezákonnému postupu, ktorý bolo potrebné napraviť v uvedenom rozsahu, teda zrušiť listiny (rozhodnutia) v celosti a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. V ňom bude potrebné osobitne vybaviť sťažnosť v zmysle zákona o sťažnostiach, pričom platí viazanosť jej obsahom (teda sťažovateľom namietané odmietnutie ošetrenia) a osobitne riešiť zistenie o nesprávnom vedení zdravotnej dokumentácie v zmysle zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti so subsidiárnym použitím Správneho poriadku.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 a § 250k ods.1 O.s.p. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť náhradu trov prvostupňového i odvolacieho súdneho konania žalobcovi na účet právneho zástupcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) v celkovej výške 550,40 €, ktorá pozostáva z:

1. trov prvostupňového konania vo výške 384,84 €, a to:

- zo súdneho poplatku vo výške 66 €;
- z náhrady trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby:
 - prevzatie a príprava právneho zastúpenia - zo dňa 21.12.2011 (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky) - 123,50 €,
 - písomné podanie na súd - žaloba zo dňa 20.03.2012 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky) - 127,16 €,
 - z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky -7,41 € (rok 2011) a 7,63 € (rok 2012) = 15,04 €
 - z dane z pridanej hodnoty vo výške 20 % z náhrady za úkony právnej služby a z režijného paušálu podľa § 18 ods. 3 vyhlášky - 53,14 €.

2. trov odvolacieho konania vo výške 165,56 €, a to:

- z náhrady trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby:
 - odvolanie proti rozhodnutiu, dňa 17.12.2013 (§ 13a ods. 1 písm. g/ vyhlášky) - 130,16 €,
 - z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky - 7,81 € a
 - z dane z pridanej hodnoty vo výške 20 % z náhrady za úkony právnej služby a z režijného paušálu podľa § 18 ods. 3 vyhlášky - 27,59 €.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi vyššie uvedenú náhradu trov konania na účet právneho zástupcu (č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX) v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.